

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έβδομος ο χρόνος είναι
κι' Έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Χίλια οκτακόσα κι' έννεήντα ένα,
πάντα κάθε χρόνο τα συνειθισμένα.

Τών δρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο Ρωμηός τήν εβδομάδα — μόνο μία φορά θά βγαίνη,
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποις μωδ' πατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχομαι — γιατί λεπτά δέν έχωμε,
και 'στών Αθηνών τήν πόλιν — και εις τήν άλλοδαπήν,
και εις τήν Ελλάδα όλην — δίχως νόμισα κι' έντροπήν.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

γιά τα ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
Κι' ένα φύλλο άν κρατής — έγινες συνδρομητής,
κι' όποιος τόν παρα δέν δίδει — θά τόν φάη μαυρο φειδί.
Γράμματα και συνδρομαι — άπ' εύθείας προς έμέ.
Γιά τή σάρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μία δεκάρα.

Ελκοσιέξη μηνός Γενάρη,
ή άπεργία κι' έμάς θά πάρη.

Ποδύτο μετρώ τρακόσα και είκοσι κι' όκτώ,
και μέ τήν άπεργίαν πολύ άγανακτώ.

Και του Ρωμηού πολύ καλαί πρός τυπογράφους συμβουλαί.

Ω αδελφοί μου έν Χριστώ και φίλοι τυπογράφοι,
πού 'στά καλά καθούμενα ο νοος σας διεστράφη,
ειζήρετα πώς μ' άπανταίς δέν βάνονται σκυκούλια,
πώς δύσκολα μέ χρήματα γεμίζουν τα κοκκούλια,
οδθ' έπιτρέπεται εύκολα εις τούτον τόν αδωνα
νά βόσκαμεν ελεύθερα εις ξένον άχρυσόνα.

Τάς άργασίας όλων σας, τας τώσον σοβαράς,
ό Τύπος πάντοτε' έκταμψ και μέ τό παραπάνω,
άλλά κι' έγώ σας έκταμψ καθό καλαμαράς,
πού κάθε άγραφο χαρτί ζητώ νά τό ρυπάνω,
γιατί και σας ως άληθείς του Τύπου στυλοβάται
μαζί μ' έμάς νυχθημερόν τά πάνδεινα τραδάτε.

Άλλ' άπεργίας σήμερα και σεις νά μαγειρεύετε
κι' όμοθυμοι κι' όμόφρωνοι μέσ 'στ' άλλα νά γυρεύετε
μετά πολλής εξάφθεως και πεισματος και χόλου
νά 'μπήτε σόνα και καλά 'στών άλλων τό χωράφι,
αυτό δέν είναι φρόνημον και λογικόν καθόλου,
ώ αδελφοί μου έν Χριστώ και φίλοι τυπογράφοι.

Τό Πρακτορείον τό γνωστόν λαμπρώς ώργανωμένον
εϋγνωμοσύνης έτυχε και διαφιλών έπαίνων,
δίτσι μόνον δι' αυτού ό Τύπος μας άνέρρωσε
κι' από τούς κανονίεργους έκείνο ήλευθέρωσε
τούς έν έβρωτα σύροντας τόν βλον τόν άνούσιον,
κι' έβομεν φώς άληθινόν και άρτον έπίουσιον.

Διό σκεφθέντες, αδελφοί, χωρίς κανένα πάθος
και τής ζωής τό μέτασον και τούτο σας τό λάθος,
άμέσως ήμερώσατε τό βλέμμα τούργισιμόν
και 'στών άγώνα τόν κοινόν έλάτε νά φορησωμεν,
σκεφθήτε δέ πώς άνωθεν ύπάργει γραμμέμον
και σεις κι' έμεις άπάνταροι τά καλά μας ' αφήσωμεν.

Άλλώς, άν κωφεύσατε πρό τώσων προτροπών,
κι' έγώ άκόμη άπεργώ μαζί σας σιωπών,
και ρίχνω τά κονδύλια μου μικρά τε και μεγάλα,
δταν δ' έτα πεινής κυρωτωή και ή 'δική μου ράχη,
μέ τής γνωστής γαιβούρας μου ποτιζομαι τό γάλα,
πού είναι και όφέλιμον πολύ γιά τό στομάχι.

